

Voluntat de supervivència

Amb la sortida a la llum pública del número 1.000 de Punt Diari, s'ha arribat a una fita que ja no és solament una illúsió o una esperança, sinó la consolidació d'una ferma realitat. El camí recorregut des de l'últim terç de l'any 79 fins avui ha estat espinós i ple d'obstacles, que en alguns moments han fet perillar la seva continuïtat, però aquesta voluntat de supervivència a què alludia en començar i l'esperit que alenen els homes i les dones d'aquesta terra, va fer el miracle, un miracle forjat amb sacrificis i obstinació, per tal de fer arribar al nostre poble l'enunciat de la informació, de la cultura, de l'art, de l'esport i tot el que comporta la divulgació de la notícia en la convivència social, escrit en les pàgines d'un diari en la llengua que coneixem més: en Català!

És aquesta raó últimament apuntada, la d'escriure en Català, el que fa que el poble s'identifiqui més amb les seves vivències, ja que els problemes els té a flor de pell, i aquest nostre pa de cada dia que és la informació, servit amb paraula del nostre idioma que durant tants anys ens havien escamotejat, dona a la lletra impresa una altra seriositat... unes altres conviccions.

Un diari porta a cap una tasca pedagògica, d'incalculables proporcions. ¿Voleu quelcom més bonic i adient que il·lustrar-se diàriament amb l'ús i la pràctica de la nostra estimada llengua vernacle, i que té la virtut d'amenitzar la nostra conversa tot informant-nos dels afers quotidians, que formen part consubstancial d'una societat de la qual tots som protagonistes, encara que moltes vegades, per assolir el mateix objectiu, caminem per diferents camins? Jo voldria recalcar la tasca feixuga a què s'han hagut d'enfrontar els homes que han dut damunt de les seves espatlles la tremenda responsabilitat i el compromís que durant aquests mil dies el Punt Diari sortís al carrer. Per a ells i per l'equip que hi ha col·laborat, la més cordial enhorabona.

Llegir i escriure en Català és fer país, és

reactivar la nostra cultura, és polir la nostra perla, és fer camí endavant, i, tal com diu l'eslògan, el Català és cosa de tots. Hi ha un fet transcendental en la nostra història que ho deixa clar: la Renaixença, que va rescatar el nostre poble de més d'un segle de servilisme i foscors. en les quals l'havia enfonsat el decret de Nova Planta promulgat per Felip V.

Però va ésser la lletra impresa, la paraula escrita, la literatura, la poesia, l'arma que va lliurar aquella batalla incruenta, el bàlsam que va tornar a la vida unes generacions que es creien fossilitzades i castellanitzades per tota l'eternitat. Malgrat tot, un esclat de puixança va excel·lir d'aquell fossar d'ànimes atüides, somortes, i va ésser Bonaventura Carles Aribau, amb el seu poema «Oda a la Pàtria», publicat en el periòdic El Vapor l'any 1833. el qui va esbelar les estructures que havien servit de presó a les nostres lletres, a la nostra cultura secular. Darrera d'aquest símbol d'alliberament de la nostra llengua parlada i escrita, una plèide d'homes il·lustres abocaren pel broc gros el cabal del seu enginy. El Gaiter del Llobregat, el Timbaler del Besós, el Cantor del Francolí encobrien amb aquest noms de trobadors rurals, els de Rubió i Ors, Eusebi Pasqual, Francesc Morera i una llarga llista d'homes insignes que floriren en el nostre país en aquella primavera renaixentista.

Avui no podem ésser menys: si els nostres avantpassats se sortiren d'una situació com aquella, posant tot el braó i gallardia en l'empresa, nosaltres ho tenim més clar, tenim la tradició i la història que ens ho recorda amb tot imperatiu; una llengua, una cultura, no s'esborra amb un cop de ploma ni amb un decret. Que cridin tant com vulguin els polítics centralistes, i que facin tantes L.A.U. i L.O.A.P.A. com vulguin, que no en farem cas. Nosaltres a la nostra feina, a escriure, a llegir i a parlar en Català.

Pere Fisas

DE CADA DIA Cinc anys, cinc mestres diferents

De tot això que en diuen «pedagogia activa» i totes aquestes punyetes no me'n crec ni mitja paraula. Què voleu que aprengui la pobra mainadeta si cada any els canvien de mestra?

Jo us parlaré del poble que conec: Maià de Montcal. Però m'imagino que es deuen trobar en aquesta situació tots els pobles on fou aplicada la «sàvia» invenció de concentrar la mainada a la vila més gran. Al poble hi deixarien només els cinc primer cursos d'EGB.

Tot ens arriba amb retard. Però arriba. A voltes, quan als llocs on s'ha fet l'experiència ja n'estan de tornada. I quan a França, Gran Bretanya i Alemanya s'estaven ja replantejant els efectes d'una concentració escolar que no havia fet més que buidar els pobles rurals, augmentar els accidents causats pel transport escolar i desarrelar els infants del seu medi natural, aleshores ens va venir la fallera de la «concentracionalitis». Sense escoltar al poble, trencant un equip de mestres que rutllava i provocant un enrenou de mil dimonis. Era a les acaballes de la dictadura.

Els resultats, són a la vista de tothom. Una mestra, sola — i dic mestra, perquè en el nivell que parlem són àmpliament majoritàries les «senyorettes» —, arriba a qualsevol d'aquests poblets: es troba amb la mainada del preescolar i de cinc cursos d'EGB: 40 galifardeus de la pell de Barrabàs.

El sistema d'oposicions li permet al cap d'un any de sol·licitar una plaça que li sembla més adequada. I ho fa.

Que passa? La mestra se'n va i no vol maldecaps. Fa cinc anys que hi ha una colla de mainada que haurien d'haver repetit curs perquè «havien perdut el tren». Fa cinc anys que la mestra «com que és el primer i últim any» no es vol complicar la vida i tothom passa curs. Aquesta situació, a la llarga, rebaixa perillosament el nivell mitjà del curs, perquè n'hi ha que no segueixen i una sola persona no té cap possibilitat de dedicar-se amb l'eficàcia que caldria als que despenen.

El resultat, com podeu suposar, no és massa engrescador: aquella mainada que, potser repetint el primer — o un segon o un tercer — s'hurien posat a to sense gaires complexos, han de fer aquest pas a sisè, en unes circumstàncies molt enrevessades.

S'acaba el curs i ja anem per la sisena mestra. L'Ajuntament i l'Associació de Pares han fet ja les sol·licituds corresponents perquè s'acabi d'una vegada amb tota aquesta dramàtica comèdia: hi ha habitatges municipals per als mestres. Hi ha aules escolars i també un gran desig que els vuit cursos d'EGB es puguin impartir al poble. De mestres no en falten pas, ara, el gran insoluble i «dramàtic» problema que es presenta és que les autoritats competents vulguin concedir «graciosament» un nou mestre — o mestra — al poble. I, si no ho tinc mal entès i no m'ha penjat la llufa una vegada més, em penso que això, la Delegació d'Ensenyament del govern de la Generalitat té facultats per fer-ho.

Joan Carreres i Péra

el lector escriu

Els administratius de l'Ajuntament de Tossa

Sr. Director,

He rebut fotocòpia de la carta que els 11 administratius (ho són tots?) de l'Ajuntament de Tossa han tingut la gentilesa d'enviar-me.

Com que no era la meua intenció ni ofendre'ls ni vexar-los, amb molt de gust rectifico la frase que tant els ha ofès. Així no dic «...per la mandra de l'aparell administratiu...» vull dir «...per la inèrcia...», però no de les persones, sinó del sistema; amb altres paraules, que a l'Ajuntament de Tossa hi ha massa administratius fixos per a un poble de 3000 habitants.

A més, vaig emprar tot el mot «mandra» com a sinònim d'anar fent, sense presses; en l'àmplia accepció que el català fa de les formes «agafar mandra», «tenir mandra», etc. que no volen pas dir necessàriament «ser holgazán». Reconeixo que no és culpa dels administratius tossencs el fet que, malgrat ésser conscients, responsables i dedicats, no tinguin per fer tota la feina que ells, n'estic segur, desitjarien.

Enric Mestres i Girbal
Tossa de Mar

Estudis agropecuaris a la Bisbal

Sr. Director,

Els alumnes de primer grau de Formació Professional de l'institut de la Bisbal, especialitat d'agropecuària, després de llegir

l'article corresponent a l'exemplar del PUNT.DIARI de diumenge 23 de Maig, ens hem vist sorpresos davant la negativa de poder realitzar el segon grau de l'especialitat agropecuària, per al curs acadèmic 1982-1983, ja que portem tot l'any demanant-la —tant oralment com per escrit— a la direcció d'aquest Institut.

Hi ha moltes causes per les quals nosaltres ens veiem obligats a demanar un altre cop el segon grau i desmentir l'anomenat article del 23 de maig:

1er— El primer grau és poc temps d'estudi (2 anys) per tal d'aprendre l'àmplia temàtica que té la nostra professió.

2^{on}— La gran distància que hi ha entre la granja en què viu l'alumne, on normalment treballa ajudant els seus pares (cal tenir en compte que aquest ajut és molt necessari per tirar endavant l'explotació agrària familiar) i l'Institut més proper on s'imparteix l'ensenyament de segon grau d'agropecuària.

3er— El projecte d'un institut a la Bisbal en el qual s'inclou un edifici de grans dimensions que ja està en construcció, on podrem gaudir de tot l'espai i material que calgui.

4^{art}— Que coneixem l'acord pres en el claustre de professors celebrat el dia 17 de maig d'enguany, on es va acordar demanar oficialment a la Conselleria d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya —delegació de Girona— la implantació del segon grau de l'especialitat d'agropecuària per al curs 1982-1983.

Segueixen dotze signatures

L'atleta Quima Casas

Sr. Director,

Vull felicitar el periodista senyor Miquel Torns per l'article sobre la Quima Casas del Punt Diari del 26 de maig. No tan sols ha sabut captar la personalitat d'aquesta xicota, sinó que també ha descrit amb precisió l'estructura humana poc penetrable que és el corredor de fons. Un treball d'apropament psicològic que mereix tot el meu respecte.

Dr. Pere Pujol
Barcelona

La Primera Comunió

Sr. Director,

He llegit, com cada dia, la secció Plaça Major d'en Pep Collell del dia 27 de maig, amb el títol «Primera Comunió».

Em sembla que ha donat en el clau (es diu així?) i té raó quan diu al final: «això és una utopia i continuaran les festes profanes amb excuses religioses. La nostra societat funciona així».

Ara bé, voldria informar-te, Pep Collell, per si no ho sàbies —i això sí que és greu—, que, si bé els qui governen l'Església Diocesana (bisbe, vicaris generals, Consell Presbiterial, Consell Pastoral, etc) ho tenen molt clar, donen unes normes, i fa temps —com molt bé dius— que es va fer una campanya per anar mentalitzant la gent que la Primera Comunió era i és una festa religiosa, i no solament una festa social. Ara resulta que els mateixos capellans, més concretament en un barri de Girona, han organitzat —quasi tots els diumenges de maig— «misses es-

pecials» de primera comunió (tinc totes les garanties i testimonis directes, que això és veritat), i han donat aquestes facilitats perquè així la festa sigui més «social».

Més encara: en una parròquia de molt a prop de Girona, el rector va reunir els pares per explicar-los que es tractava d'una festa religiosa, que els nens i nenes anessin vestides amb tota normalitat, i que tot es fes amb senzillesa. Doncs bé això no va plaure a molts d'aquests pares, i pel seu compte van «contractar» un capellà d'un santuari molt a prop de Girona, que va donar el «placet», i van organitzar la festa i l'acte de la Primera Comunió amb tota mena de vestits, que allò semblava més un ball de difresses. Què et sembla?

Val la pena tornar a parlar del tema?

És clar que ara, amb la democràcia, ni els mateixos capellans fan cas de les normes del bisbe... per això anem tan bé. També és cert per sort que són una minoria, i no es pot dir que siguin totes les parròquies de la Diòcesi les que se saltin a la torea la normativa.

Tot i així continuo pensant que l'Església ha d'anar fent esforços per comprendre el que molt bé deies tu a l'article del dia 27. I si faig aquesta crítica és perquè estimo l'Església amb tots els seus defectes...

Cordialment,

un cristià gironí.

Avís de l'Associació Mifas

Sr. Director,

La Junta Directiva de MIFAS (Minusvàlids Físics Associats) vol manifestar públicament que mai, en cap cas, no ha donat permís als seus associats per recórrer els indrets de les nostres comarques amb l'objecte de demanar diners. Sortim d'aquesta manera al pas d'unies persones que darrerament s'han dedicat a aquesta tasca dintre la ciutat de Girona; el que tampoc no és gaire clar és l'origen i la legalitat d'aquesta gent.

La nostra associació ha seguit una línia de treball i actuació que sempre ha intentat rebutjar l'aprofitament dels sentiments per aconseguir-ne profit.

Lluitem per la integració del disminuït en la societat, per què siguin considerats com qualsevol altra persona i siguin acceptats tal i com som.

MIFAS

Preguem als nostres lectors que ens envii les seves cartes escrites, si és possible, a màquina, a dos espais i per una sola cara.

És imprescindible que les cartes vinguin signades i amb l'adreça, número del carnet d'identitat i telèfon de l'autor (Es respectarà el pseudònim, si es demana).

Si les cartes són breus tenen més probabilitats de ser publicades aviat.